

Глава 2

ЕЛИАС

Ден 1

До изгрев-слънцеデザートът ще е мъртъв.

Дирите му сноват като на ранена сърна из прахта на катакомбите на Сера. Тунелите са го изтозили. Тук долу горещият въздух е твърде тежък, мирисът на смърт и гнилоост – твърде близък.

Когато попадам на следите, виждам, че са оставени преди не повече от час. Стражите вече са ги надушили. Ако има късмет, клетникът ще умре по време на преследването. Ако ли не...

Не мисли за това. Скривй раницата. Измъквай се оттук.

Черепите изхрущяват, когато натиквам пълната с храна и вода торба в една от стенните крипти. Хелене здравата ще ме насоли, ако види отнякъде как се отнасям с мъртвите. Но от друга страна, ако изобщо научи защо съм тук долу, оскверняването на гробници ще е най-малката ѝ грижа.

Но тя няма да научи. Не и докато не стане твърде късно. Усещам убождане на вина, но бързо го прогонвам. Хелене е най-силната личност, която познавам. Ще се справи и без мен.

За стотен път се озъртам през рамо. Тунелът е безлюден. Дезертът води войниците в обратна посока. Но знам, че безопасността е илюзия, на която не бива да се осланям. Работейки бързо, струпвам костите обратно пред отвора на криптата, за да прикрива следите си. Сетивата ми са нащрек за всичко извън рамките на обичайното.

Остава ми само още един ден. Един ден на параноя, промъкване и спотайване. Един ден до завършването. И после ще съм свободен.

Докато подреждам черепите, горещият въздух се помества като мечка, пробуждаща се от зимен сън. През зловонния дъх на тунела се прокрадва мирис на сняг и трева. Разполагам само с две секунди, за да се отдръпна от криптата и да коленича, оглеждайки земята, сякаш търся следи. После тя се озовава зад гърба ми.

– Елиас? Какво правиш тук долу?

– Не си ли чула? Има избягал дезертър. – Вниманието ми продължава да е приковано към прашния под. Под сребърната маска, покриваща лицето ми от челото до брадичката, то би следвало да е непроницаемо. Но Хелене Артурия и аз сме прекарвали заедно почти всеки ден от четиринайсетте години обучение във военната академия Блекклиф, тъй че вече си знаем и кътните зъби.

Тя ме заобикаля бавно и аз надзъртам в очите ѝ, бледосини като топлите води на южните острови. Маската седи върху лицето ми отделна и чужда, скриваща както чертите, така и емоциите ми. Но тази на Хел е прилепнала като сребърна втора кожа и аз забелязвам леката бръчица върху челото ѝ, когато се навежда. *Спокойно, Елиас, повтарям си. Ти просто търсиш дезертър.*

– Той не е идвал насам – казва тя. Прокарва ръка по косата си, сплетена както винаги в стегнат, сребристорус венец. – Декс тръгна с отряд наемници от северната наблюдателница, по източното разклонение на галерията. Мислиш ли, че ще го хванат?

– Няма шанс да се изплъзне. – Не успявам да прикрия огорчението в гласа си и Хелене ме изглежда странно. – Проклетият му страхливец – добавям. – Както и да е, защо си будна? Не си на дежурство тази сутрин. – *Предварително съм се уверил, че е така.*

– Заради проклетите барабани – махва с ръка тя. – Събудиха всички.

Барабаните. Разбира се. Вдигнали са среднощна тревога заради дезертъора. *Всички в бойна готовност.* Тя навярно е решила да се присъедини към гонитбата и Декс, моят взводен командир, ѝ е казал в каква посока съм тръгнал. Дори не му е направило впечатление.

– Реших, че беглецът може да се е насочил насам. – Ставам и се отдалечавам от мястото на раницата, уж за да надзърна в друг тунел. – Но май съм сбъркал. Най-добре ще е да настигна Декс.

– Колкото и да ми е неприятно да го призная, ти рядко грешиш. – Хелене скланя глава настрани, усмихва се и аз отново усещам онази вина, от която ме присвива под лъжичката. Тя ще побеснее, щом разбере какво съм сторил. Никога няма да ми прости. *Все едно. Вече си решил. Няма връщане назад.*

Тя докосва прахта по земята със светла, опитна ръка.

– Досега дори не бях виждала този тунел.

Капчица пот се търкулва по шията ми, но аз не обръщам внимание.

– Горещ и смрадлив, като всичко тук долу. – *Хайде, да вървим,* искам да добавя, но това ще е все едно да изпиша върху челото си, че кроя нещо. Затова скръствам ръце и се облягам на стената на катакомбата.

Бойното поле е моят храм. Тананикам си наум този напев, на който ме е учил дядо ми. Според него той изострял съзнанието така, както точилото остри стоманата. *Върхът на меча е моят свещеник. Танцът на смъртта е моята молитва. Убийственият удар е моето освобождение.*

Хелене се визира в размазаните отпечатъци от стъпките ми и някак успява да ги проследи до криптата, където е скрита раницата ми, до черепите, струпани пред отвора. Става подозрителна и въздухът помежду ни изведнъж се напряга.

Проклятие.

Трябва да отвлека вниманието ѝ. Докато мести поглед между мен и стената, аз започвам лениво да обхождам с очи тялото ѝ. Тя е висока почти метър и осемдесет, с петнайсет сантиметра по-ниска от мен. Като единствена жена курсантка в Блекклиф,

стройната ѝ, силна фигура, облечена в прилепналата черна униформа, винаги е привличала погледи на обожатели. Само аз не съм сред тях. Познаваме се от твърде дълго за това.

Хайде, забележи колко похотливо те гледам. Забележи и ми се разкрейци.

Продължавам да я зяпам като току-що слязъл от кораба моряк и тя вече отваря уста, за да ме направи на пух и прах. Но после отново обръща глава към криптата.

Ако види раницата и разкрие плановете ми, с мен е свършено. Дори да не иска, според имперския закон ще трябва да ме докладва, а тя винаги е играла по правилата.

– Елиас...

Подготвям лъжата си. *Просто исках да се измъкна за ден-два, Хел. Трябваше ми малко време да си събера мислите. Не исках да те тревожа.*

ДУМ-ДУМ-дум-ДУМ.

Барабаните.

Несъзнателно си превеждам неравния такт на съобщението, което той носи. *Дезертърът е заловен. Всички курсанти незабавно да се явят на централния плац.*

Стомахът ми се свива. Една наивна част от мен се е надявала беглецът да успее да се измъкне от града.

– Е, бързо се справиха – казвам. – Трябва да вървим.

Насочвам се към главния тунел. Както и очаквам, тя поема след мен. Хелене по-скоро би си избола едното око, отколкото да не се подчини на пряка заповед. Тя е истински Воин, по-лоялен на Империята, отколкото на собствената си майка. Както подобава на истинска завършваща Маска, е прегърнала мотото на школата до сърцето си: *Дългът преди всичко, до смърт.*

Чудя се какво ли би казала, ако знаеше истинската причина да се шляя из тунелите.

Чудя се как ли би приела моята омраза към Империята.

Чудя се какво би сторила, ако откриеше, че най-добрият ѝ приятел се кани да дезертира.